

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Zrúfkó Zoltán

Hely:

Idő:

1884/1952

Személy:

Helyszám:

Amire az esővíz az utcákról a Dunába kerül

Forrás:

Esti Újs.

1952. X. 29.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. fűz.)

(Oldal)

Zápor veri a Nagykörút aszfaltját, a mellékutak kockaköveit és az épületek tetjét. Az esővíz sárszínű palakokban sodorja az utca hulladékát, szemetét a víznyelők felé. Budapest utcáinak csatornahálózata évente 150 millió köbméter vizet vezet a Dunába.

Kényelmünk, de főleg egészségünk megkivánja, hogy a lakosság és üzemek által elhasznált szennyviz, hulladék könnyen és gyorsan távozzon el a lakóhelyekről. Ezt biztosítja csatornahálózatunk. A mai értelemben vett csatornázás megalapítói a rómaiak voltak. A rómaiak csodálatosan megépített évezredek csatornázását ma is láthatjuk Aquincumban.

A régi Pesten — amely a mai belváros volt — csak „emésztő-gödörök” voltak, vagy a belvárost körülvevő árkok használták szennyvízvezetésre. Később építették az úgynevezett szekrényes alakú, téglával falazott csatornákat. A tojásmetszeiű csatornák építését 1869-ben kezdték meg. Pest és Buda egyesítésekor már 100 kilomé-

ter részben téglá, részben betonból épített csatorna volt. A csatornák közvetlenül a Dunába torkoltak, aminek nagy hátránya volt, hogy az áradó folyóvíz a szennyvizet visszaduzzasztotta, azonkívül a vizet az egész part mentén beszennyezte. Ennek kiküszöbölésére tervek készültek, amelynek lényege abban állt, hogy a közcsatornák főgyűjtőcsatornáiban egyesülve vonulnának végig egy, a Vasúti-hid alatt, a mai Központi Szivattyútelep helyén létesítendő szivattyútelepig.

Jellemző az akkori állapotokra, hogy a főváros Mérnöki Hivatalának 1884-ben benyújtott tervét hosszas tárgyalás után a kormány csak 1891-ben hagyta jóvá. Az akkori rendszernek nem volt fontos a közegészségügy, amely abban az időben igen rosszul állt.

Napjainkig nagyot fejlődött fővárosunk csatornázása. Ma már csak elvétve találhatunk Budapesten csatornázatlan utcát. A felszabadulás óta fokozott ütemben folyik az új csa-

tornák építése. 1945 óta főleg az elhanyagolt peremvárosokat látják el új csatornákkal és többszáz kilométernyi csatornát hoztak rendbe és javítottak ki.

A felszabadulást megelőzően Magyarországon lenézett ember volt a csatornatisztító. Ma a csatornamunkás is megbecsült tagja társadalmunknak. A munkások egészségét itt is munkavédelmi felszerelések védik, néhez munkáját könnyítik újításokkal, érszerüstésekkel. A dolgozók munkáját könnyíti a felszabadulás óta beszerzett, a csatorna iszapját magábaszívó úgynevezett szívógépkocsi is.

A Csatornázási Művek dolgozói, élmunkásai, sztahanovistái szocialista munkaverseyben vannak a büszke „él-üzem” cím elnyeréséért.

A megváltozott munkakörül-

ményekkel a dolgozók munkához és a társadalomhoz való viszonya is megváltozott. Nemrég történt egy kedves epizód a Csatornázási Műveknél. Egy tanulóijjú levelet írt, amelyben elmondja, hogy egy értékes lakat kulcsát beleejtette az egyik víznyelőbe és kérdi, hogyan szerezhetné vissza. A munkahelyekre induló csatornabúvárok útbajtva a megjelölt víznyelőt, kiemelték a kulcsot és elküldték címére. Postafordultával egy szép köszönőlevelet hozott a postás a tanulótól.

Ötéves tervünk végrehajtása során komoly feladat vár a Csatornázási Művek dolgozóira az épülő új házak, gyárak, üzemek csatornázásában.

Zrúfkó Zoltán,

a Fővárosi Csatornázási Művek dolgozója